

gjort for dette Forsikringsprincippet uvedkommende Element; man vilde ikke mere gaa med til, at den ekstraordinære Hjælp, som skulde udbetales i Anledning af Dyrtiden, blev udbetalt gennem Kasserne, nu maatte denne Sammenblanding af Forsikring og Understøttelse ikke mere finde Sted, nu skulde Hjælpen betales gennem Hjelpekasserne.

Jeg ser saaledes paa det foreliggende Forslag, at Kasserne selvstændighed der igennem angribes fra flere Sider, dels og i første Række derved, at den selvstændighed, som Kasserne har haft, saaledes at Indenrigsministeren i Virkeligheden har været Kasserne øverste Tillidsmand, falder ganske bort. Arbejdsløshedsforsikringen slaas sammen med Arbejdsanvisning, med ekstraordinær Hjælp og Understøttelse — saaledes som Venstre for nogle Aar siden netop ikke vilde have det — under et Departement med en Direktør i Spidsen. Det er efter min Mening en daarligere Ordning, det er en Ordning, hvorefter vi faar en højt-lønnet Embedsmand til, og jeg kan ikke se andet end, at det kun vil skade den Virksomhed, som nu gennem ca. 14 Aar har vist sig at virke overordentlig godt.

Ved at se paa Lovforslaget har jeg, til Trods for hvad den højtærede Indenrigsminister udtalte i sin Fremsættelsestale, i hvilken Ministeren udtalte, at der ingen væsentlige Ændringer vilde ske i Arbejdsløshedsloven, faaet den bestemte Opfattelse, at ikke alene indeholder hele Ordningen, Sammenblandingen af disse tre Forhold, en væsentlig Ændring af Grundlaget for vor Arbejdsløshedslovgivning, men de Ændringer, som i øvrigt indføres gennem Lovforslaget, er af overordentlig Betydning. Jeg har forstaaet Forholdet saaledes — og at det er saaledes, fremgaar ogsaa af, hvad den Mand, som var Formand i Kommissionen til Forberedelse af Revisionen af Arbejdsløshedsloven i 1919, nemlig Hr. Ivar Berendsen, gør gældende, at en saadan Revision af vor Arbejdsløshedslovgivning først skulde finde Sted, naar vi var naaet over i normale Forhold. Men det er dog en Kendsgerning, at de nuværende Forhold er saa langt fra at være normale, at de snarest er de mest unormale, vi nogen Sinde har haft.

Jeg vil gerne her citere, hvad Hr. Ivar Berendsen sagde herom: „Under Nævnets Drøftelser er jeg med en Sikkerhed, som steg, efterhaanden som Drøftelserne skred frem, naaet til den Overbevisning, at det er for tidligt at foretage en Revision af Arbejdsløshedslovgivningen, for saa vidt det tilsigtes nu at fastsætte de Regler, som ved-

blivende skal gælde under normale Forhold. At dette var Hensigten med Revisionsbestemmelsen i Loven af 22. December 1919, ved jeg med Bestemthed som paagældende Folketingsudvalgs Formand og som den, der sammen med senere Indenrigsminister Berg og Folketingsmændene H. P. Hansen (Slagelse) og Harboe dannede et Underudvalg, der afgav enstemmig Indstilling.“

Det er sikkert ogsaa klart for alle dem, der har med Arbejdsløshedsforsikring at gøre, at vi havde ønsket, at denne Revision først havde fundet Sted, naar vi var naaet over i normale Forhold, og vi er forbavset over, at Revisionen skal finde Sted allerede nu, og spørger, hvad Grunden kan være dertil. Det er vel dog ikke Meningen, at Regeringen vil benytte den industrielle Krise, som vi staar i, og som gennem de Byrder, der har lagt paa Arbejdernes Skuldre, har bevirket, at Arbejderne staar svage i Øjeblikket, til at gennemtvinge en Lov i en Form, som ikke ønskes fra de forsikrede Arbejders Side. Det er min Opfattelse, at Regeringen, hvis dette er dens Hensigt, begaar en Fejl, og det er ganske givet, at en saadan Ordning ikke vil kunne holde i Længden. Jeg har hørt Fabler om, at Kasserne skulde være afhængige af Regeringen grundet paa de Laaneforskud, de har faaet, og det skulde have været en af Aarsagerne dertil; men det kan jeg absolut ikke anerkende. Hvis vi skal ind paa det, mener jeg, at det er i høj Grad i Regeringens Interesse, at Kasserne vedblivende kan bestaa, hvis den skal have Udsigt til at faa Pengene tilbage; jeg kan ikke se, at Kasserne er den svageste Part i dette Forhold.

Endelig vil jeg nævne, at det danske Samfund har haft overordentlig Fordel af den Forsikring. De danske Arbejdere har i Fjor til Arbejdsløshedsforsikringen selv indbetalt 9 Mill. Kr., og efter de Beregninger, vi nu har gjort, vil der i indeværende Aar sikkert fra Arbejdernes Side blive indbetalt til Forsikring for arbejdsløse Kammerater over 20 Mill. Kr. Jeg rejser saa igen Spørgsmaalet: Er disse 20 Mill. Kr. ikke sparet for det offentlige ogsaa? Jeg paastaar det. Jeg paastaar, at uden de Understøttelser, der udbetales i vore Arbejdsløshedskasser, vilde det offentlige ikke været kommet igennem, hvis de skulde have forsørget de arbejdsløses Flok. Det viser sig, at de arbejdsløse, som ikke er Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser, faar af Kommunerne saa godt som alle Steder de samme Understøttelser, som de i vore Arbejdsløshedskasser forsikrede faar. Der er blot den Forskel, at for disse